

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **CH. A.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. X, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2014, čj. OAM-417/ZA-ZA04-K08-2014, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 24. 11. 2014, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Uváděl, že Ukrajinu opustil na pozvání své sestry, která má státní příslušnost ČR a žije trvale v Hradci Králové, a to poté, co mu bylo doručeno předvolání k mobilizaci. Je přesvědčen, že žalovaný dostatečně nezhodnotil jím uváděné skutečnosti a nevyvodil správné závěry z politické a bezpečnostní situace na Ukrajině. Žalobce je přesvědčen, že podle zákona o branné povinnosti a vojenské službě nejsou orgány Ukrajiny oprávněny mobilizovat občany do vojenské služby, neboť na Ukrajině nebyl vyhlášen válečný stav a není tak vůbec zřejmé, jaký je právní titul pro mobilizaci občanů. V kapitole I. čl. 2 cit. zákona se hovoří o tom, že vojenská povinnost může existovat pouze za účelem obrany vlasti,

ovšem žalobce považuje za předmět bojů boj proti příslušníkům ukrajinského národa, pouze rasově motivovaný z důvodu jiných názorů, nikoliv vůči cizím státním příslušníkům. Žalobce již jen z morálních důvodů odmítá zabíjet své vlastní spoluobčany. Správní orgán tyto skutečnosti nijak nepřezkoumával, ani se jimi nezabýval, bez dalšího pouze uvedl, že branná povinnost na Ukrajině oprávněně existuje, ačkoliv sám konstatuje, že válečný stav vyhlášen nebyl. Závěr o nesplnění branné povinnosti žalobcem je možné učinit až po takovém přezkoumání. Žalobce je přesvědčen, že byl povolán v rozporu se zákony Ukrajiny, rozhodnutí Vrchního soudu, kterým žalovaný argumentuje, danou situaci neřeší, neboť pojednává o účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu, nyní se však na Ukrajině o oficiální válečný konflikt nejedná. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť mu hrozí v případě návratu na Ukrajinu pronásledování z důvodu národnostního, spočívající v neoprávněném a nuceném odvodu k plnění branné povinnosti. V případě žalobce pak dále nelze opominout ani skutečnost, že jeho děti s bývalou manželkou, které jsou závislé na jeho finanční pomoci existenčně, žijí na Krymu. Příslušníci ukrajinské národnosti, kteří žili na Krymu, museli po násilném připojení Krymu k Rusku změnit svoji státní příslušnost na ruskou. V opačném případě by nedostávali sociální dávky, děti by nemohly navštěvovat předškolní či školní zařízení a byly by proti nim uplatňovány různé diskriminační praktiky, ztěžující život. Tím, že je žalobce ukrajinské národnosti, má v zásadě znemožněno vidět se s dětmi, které byly nuceny konvertovat k ruské národnosti. Vstup Ukrajinců na území Ruska je v současné době s ohledem na vzájemné politické vztahy fakticky nemožný. V těchto souvislostech neměl správní orgán v rozsahu § 14 zákona o azylu posuzovat tedy jenom zdravotní stav žalobce, ale i dopad jeho situace na dvě nezletilé malé děti, žijící ve velmi složitých ekonomických podmínkách na Krymu, násilně odtrženém od Ukrajiny, jehož obyvatelé byli donuceni vzdát se své ukrajinské národnosti a přijmout ruskou. Žalobce tím splňuje podmínky ust. § 14.

Žalovaný podal k žalobě písemné stanovisko dne 26. 3. 2015, uvedl, že žalobce nebyl vystaven jakémukoliv jednání, podřaditelnému pod pojem azylově relevantního pronásledování, k tomuto závěru si žalovaný opatřil dostatečná zjištění ve vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině, tyto řádně a úplně vyhodnotil. Správní orgán uvádí, že neexistence ustanovení, které by zaručovalo právo nevykonávat vojenskou službu pro rozpor se svědomím nebo náboženským vyznáním není samo o sobě důvodem pro udělení azylu – viz rozsudek NSS čj. 7 Azs 321/2004 z 22. 12. 2004, tedy, žalobce nesplňuje definiční znaky azylanta. Obavy žalobce proto žalovaný považuje sice za lidsky pochopitelné, ovšem nelze na ně nahlížet jako na azylově relevantní. Správní orgán své důkazní břemeno unesl řádně, opíral se o informace, z nichž plyne, že na Ukrajině probíhá ozbrojený střet na izolované části, a to mezi ukrajinskými bezpečnostními silami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti, v ostatních částech země je situace stabilní a nezměněná. V otázce rodinných vazeb pak žalovaný odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 5/2011, v němž je konstatováno, že čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, Vrchní soud v Praze pak ve svém rozhodnutí ze dne 20. 4. 1994 pod sp. zn. 6 A 583/93 řešil podobnou situaci – „není rozhodující, že situaci ve své vlasti považuje žalobce pro sebe i svou rodinu za tíživou, že se cítí ohrožen možným ozbrojeným konfliktem své vlasti s jinými státy, nebo že má výhrady proti vnitřní nebo vnější politice domovského státu. Žádná z těchto skutečností, jakkoli vyvolává jeho

subjektivní obavy, ještě neznamená jeho strach z pronásledování z některého ze zákonných důvodů“. Žalovaný je konečně přesvědčen, že skutečný stav věci zjistil úplně a řádně, navrhuje proto zamítnutí žaloby.

Žalobce pak přípisem ze dne 30. 9. 2015 soudu sdělil, že sleduje vývoj bezpečnostní situace v místě bydliště, tedy v Oděse, tato je riziková a nestabilní, když se však snažil o jakékoliv vyjádření či potvrzení prostřednictvím své matky, všechny oprávněné úřední osoby toto odmítly poskytnout z důvodů obav o své rodiny. Lidé tak žijí ve velmi napjaté situaci a kritici jsou zavíráni do vězení. Žalobce nabízí internetové stránky, na nichž je možné zjistit, že i v Oděse hrozí pumové útoky, tedy ztráty na životech civilistů. V příloze nabídl žalobce rozhodnutí ve věci svého přítele, který též utekl z Ukrajiny před hrozbou války a obdržel doplňkovou ochranu – zde však soud uvádí, že žádnou přílohu přípisu neobdržel.

Při jednání soudu dne 19. 10. 2015 pověřená pracovnice žalovaného poukázala na skutečnost, že bezpečnostní situace na Ukrajině nedosahuje intenzity, kdy by jednotliví civilisté byli ohroženi vážnou újmou, konflikt je izolovaně prakticky 600 km vzdálen od místa bydliště žalobce, zbytek území je pod kontrolou ukrajinské vlády. Žalobce poté uvedl, že situaci v Oděse považuje za hodně vyhrocenou, skoro každý měsíc tam dochází k výbuchům v obchodech, on sám je pak ohrožen uvězněním. Na ruském televizním programu viděl zprávy o tom, že hodně lidí, kteří nechtějí střílet, tedy jako on, do svých blízkých, už zavřeli, hodně se jich vrátilo z války poškozených. Kdo neposlechne, je dezertér, ovšem on tu situaci vidí jinak, byli odvedeni i mladí kluci, kteří nic neuměli a byli živým terčem. Žalobce je názoru, že taková situace se musí řešit politicky, referendem, nikoliv bojem. Jeho kamarád, který zde obdržel doplňkovou ochranu, je J. H., obdržel rozhodnutí zhruba před rokem. Zde v ČR je tamní situace zkreslená, chtěl by dostat šanci, aby nemusel doma do vězení. Navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí, náhradu nákladů řízení nežádá. Pověřená pracovnice správního orgánu deklarovala přesvědčení, že žalovaný zjistil stav věci dostatečným způsobem, na základě dostatečných a aktuálních informací. V odůvodnění se žalovaný vypořádal dostatečně jak s námitkou rodinných vazeb žalobce, tak i s jeho tíživou ekonomickou situací, připomíná též, že na humanitární azyl není nárok, je udělován ve výjimečných situacích a na základě úvahy správního orgánu. Povinnost výkonu vojenské služby není azylově relevantní důvod, má projev občanské povinnosti. Správní orgán navrhuje zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 2. 9. 2014, uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti, je rozvedený, jeho rodiče žijí na Ukrajině v Oděské oblasti, sestra v Hradci Králové a dva nezletilí synové na Krymu. Dále pak uvedl, že do května 2014 žil v Oděse, poté čtyři měsíce v Serbeji a od 16. 8. 2014 pobývá v ČR. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má VŠ vzdělání. Odborné předpoklady má k výkonu povolání tesaře, stolaře, pracoval ve stavebnictví. Z vlasti odešel v srpnu 2014, protože odmítá jít bojovat na východ, přišlo mu předvolání, ale na Ukrajině není stabilita. Od r. 2000 pracoval v Oděse, situace se tam ale začala vyhrocovat, dne 2. 5. tam zemřelo 47 lidí, začal mít problémy s prací, pracoval na opravách bytů. Lidé ale přestali dávat peníze do staveb, kvůli problémům s prací proto odjel do rodné vesnice, život v Oděse byl drahý. Na vesnici problémy neměl, ale není tam žádná práce. Na vesnicích žijí důchodci z penze, mladí žijí ve

městech. 14. 8. 2014 dostal vízum, měl pozvání od sestry, vycestoval autobusem. Jako důvod své žádosti o azyl uvedl, že za odmítnutí jít bojovat hrozí trest, je to označováno za dezerci, dostal by 5 let vězení. Myslí si, že probíhá občanská válka, on ale bojovat nechce, musel by bojovat proti svým, něco jiného by bylo, kdyby měl bojovat proti cizí zemi. U nich však proběhlo referendum, když se chtějí oddělit, ať se oddělí, neví, proč nutit lidi žít na Ukrajině, jedná se o hloupost politiků, umírají civilisté. Když probíhá antiteroristická operace, měly by ji řešit zvláštní, specializované složky nebo policie. Žalobcova vojenská profese je dělostřelec, je velitelem samochoťky, která dostřelí 20 km, dostanou souřadnice, on dá pokyn a vystřelí, nikdo mu ale nezaručí, že tam nezhynou civilisté. Když mu přišlo předvolání, matka byla v šoku, sestra také, chtěla, aby přijel k ní. Těm, co utekli z bojů, hrozí 7 let vězení, ale bojovali třeba šest měsíců a neměli žádné vybavení. Žalobce nechce ani zemřít, ani skončit jako invalida, má děti. Myslí si, že takové konflikty se mají řešit jednáním, jako třeba Anglie se Skotskem. Chtěl by žít v ČR a pracovat, obává se vrátit, dostal by trest za dezerci, Oděská oblast je na jihovýchodě země, představuje to bednu se střelným prachem, to, co se tam stalo, bylo možná plánované a policie nic nedělala. Na hranicích jsou ruská vojska, nikdo neví, co se může stát a práce není. Dne 26. 9. 2014 žalobce v průběhu pohovoru sdělil správnímu orgánu, že když přišel z vojny, šel do učení na truhláře, pak začal pracovat a pronajal si byt, v letech 2003 – 2008 byl ženatý, bydlel se ženou v jejím bytě. Pracoval na stavbách, veškeré stavební práce. Ukrajinu opustil, protože nechtěl jít bojovat na východ, nechtěl zabíjet lidi pro jejich přesvědčení, musel by asi jako dělostřelec střílet i na obytné budovy. Když už byl v ČR, volala mu matka, že přijela milice a ptala se po něm, je považován za dezertéra, který se vyhýbá vojenské službě. Povolávací rozkaz dostal 24. 7. 2014 a dostavit se měl 28. 7. 2014 na vojenskou správu Kodymského okrsku. Za to, co se na Ukrajině děje, mohou politici, sami, ani jejich děti ale nebojují, jezdí odpočívat na Kanárské ostrovy, žalobce neví, proč by měl bojovat za ně. Myslí si, že na Ukrajině je revoluce, někteří lidé chtějí žít jinak, proč je politici neposлуouchají, měli by se domluvit a ne střílet. Přestěhovat se jinam nemohl, nemělo by to smysl, musel by se stále skrývat a utíkat, nakonec by ho stejně zavřeli. Žalobce dále uvedl, že jiné potíže na Ukrajině neměl, je v kontaktu s rodiči, o synech nic neví. Jeho sestra dříve přicestovala do ČR s manželem, jehož matka se zde provdala a měla zde trvalý pobyt, žije zde více než 20 let. Zde může žalobce žít u sestry, umí hodně práce, na vyřízení pracovního víza neměl čas. Dne 14. 11. 2014 byl žalobce seznámen s podklady, které si správní orgán shromáždil za účelem posouzení jeho situace, uvedl, že na Ukrajině jsou denně další zranění, má kamaráda, který čeká v Kyjevě na třetí operaci, byl zraněn.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez

státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Po projednání a přezkoumání daného případu žalobce dospěl soud k závěru, že jeho žalobu nelze uznat za důvodnou, proto dne 26. 10. 2015 vyhlásil rozhodnutí o zamítnutí žaloby. Soud předně uvádí, že pokud Ukrajina jako stát vyhlásila brannou povinnost v určité situaci, jedná se o její vnitřní opatření, jehož oprávněnost nemůže krajský soud přezkoumávat. Pokud tak však již stát učinil, judikatura českých soudů na takovou situaci již opakovaně reagovala a z rozhodnutí, učiněných v tomto smyslu i Nejvyšším správním soudem v Brně, těžil i žalovaný při svém odůvodnění rozhodnutí, a to na str. 4 – 6. Žalovaný přitom porovnal žalobcem uváděnou situaci i s Úmluvou o právním postavení uprchlíků, Mezinárodním paktem o občanských a politických právech a s Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod, či se stanoviskem Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 1. 10. 1999. Správní orgán dle názoru soudu tuto otázku vypořádal vyčerpávajícím způsobem,

soud proto na jeho odůvodnění odkazuje, neboť jeho závěrečné stanovisko, a to, že averze žalobce vůči vojenské službě nemůže být za dané situace chápána jako azylově relevantní obavy, a podle Ženevské konvence není vyhýbání se nástupu vojenské služby důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, soud sdílí. Případ žalobce nelze uzavřít jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a nelze na něj aplikovat ani ust. § 12 písm. b) ve smyslu určité sociální skupiny, který by mohla pociťovat důvodné obavy z povolání k vojenské službě. O možnosti existence sociální skupiny v tomto smyslu rozhodoval dříve NSS, a to pod sp. zn. 5 Azs 18/2008, ovšem za zcela odlišných skutkových okolností, kdy branci v Alžíru vyhrožovaly teroristické skupiny a stát ho nebyl schopen adekvátně ochránit. V případě žalobce však podobná argumentace nemůže obstát. Pokud pak žalobce namítal nebezpečnost situace v Oděse, i s touto námitkou se žalovaný, dle přesvědčení soudu, vypořádal adekvátním způsobem, ostatně soudu je z úřední činnosti známo i aktuální vyjádření MZV ČR z října 2015, které bezpečnostní situaci v Oděse hodnotí jako zklidněnou, situaci, kterou nelze hodnotit z azylového pohledu jako nebezpečnou.

Podmínky ust. § 13 a ust. § 14b) zákona o azylu žalobce nesplňuje, namítal však, že naplňuje podmínky pro možné udělení azylu humanitárního charakteru, tedy podmínky ust. § 14 zákona o azylu. Soud v této souvislosti připomíná, že na udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany není právní nárok, jeho zhodnocení je plně v kompetenci správní úvahy žalovaného a soud je oprávněn přezkoumat pouze skutečnost, zda žalovaný měl dostatečné podklady a zda nedošlo k překročení mezí této úvahy. Žalobce zdůvodnil svůj názor tím, že s ohledem na vzniklou situaci, kdy došlo k obsazení Krymu a jeho manželka a děti musely přijmout ruskou národnost, neboť by jinak nemohly chodit řádně do školy a neměly by nárok na sociální dávky, žalobce je nebude moci vídat, vznikla tak situace hodná zvláštního zřetele. Soud k uvedenému podotýká, že žalobce uvedl, že je rozvedený, jeho manželka s dětmi žijí na Krymu, to, že situace případného zhoršeného styku s dětmi však nemůže být azylově relevantním důvodem ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu je však, dle přesvědčení soudu zcela evidentní. Udělení mezinárodní ochrany by z tohoto pohledu zcela jistě k žalobcem namítané situaci nijak nepřispělo, nehledě na skutečnost, že uvedená situace se jistě dotkla obdobným způsobem mnoha rodin, je však pouze na nich, jak ji vyřeší a jistě nelze v takových situacích předpokládat, že se tak může stát udělením azylu dalšími nezúčastněnými státy. Námitku žalobce tak soud nemohl z uvedeného pohledu hodnotit jinak, než jako zcela lichou.

K ust. § 14a) zákona o azylu pak soud připomíná, že problém případného nástupu vojenské služby prakticky vyargumentoval shora, tato skutečnost není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ani z pohledu ochrany doplňkové, bezpečnostní situace na Ukrajině byla zhodnocena žalovaným v souvislosti s možností bezpečného návratu žalobce do vlasti na str. 8 – 10 rozhodnutí ze dne 24. 11. 2014, soud uvádí, že dle jeho přesvědčení velmi pečlivě. Z podkladových zpráv nevyplynulo žádné nebezpečí azylově relevantní vážné újmy, žalovaný toto podrobně popsal a odůvodnil a soud doplňuje, že současná situace je z bezpečnostního pohledu proti době, kterou žalovaný aktuálně hodnotil, prakticky před rokem, v ohrožených východních oblastech Ukrajiny příznivější a klidnější. Na základě všech uvedených skutečností pak dospěl soud k závěru, že žalobní námitky žalobce nejsou důvodné, žalovaný rozhodl ve věci žalobce zcela v souladu se zákonem o azylu i správním řádem. Soud neshledal ani žádnou vadu řízení, postupoval tedy dle § 78 odst. 7

s.ř.s. a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. října 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně